

La nova reforma de la missa

Obstacles que majorment s'oposen per una "plena participació"

No volem ser pessimistes. El pessimisme no hi pot fer estança en un cor cristià. I si aquest "pessimisme" presenta massa el nervi facial del "derrotisme"—d'un a l'altre n'és molt fàcil la relliscada—no solament tot cor cristià ho haurà sempre de refusar, sinó mai cap cor humà s'eixamplarà ni en gaudirà. I avui, ¡Verge Santa!, quantes se'n diuen i se n'escriuen presentant als fidels una panoràmica eclesial tota ella qualificada—així ells ho diuen—"de les tres "C": CANSAMENT, CONFUSIÓ I CRISI"; abusant-ne una mica massa de l'enginy d'una habilitat literària...

Un balanç d'ANY D'ESGLÉSIA 1969: "amb més ombres que llums..., inquietuds vacil·lants de Pau VI., Cardenals que s'enfronten públicament amb declaracions en bona part contradictòries..., Sacerdots i Bisbes que es casen", etc., etc.; i tot això citant a un autor que, encara que ell declari no ser "pessimista per naturalesa", més d'una vegada ha demostrat posar-se al servei d'un periodisme massa abocat cap al "sensacionalisme"...

Sigui el que sigui, jo, almenys, per damunt del que s'escriu a les pàgines de "Triunfo", me'n fio molt més del que ha anat dient el mateix Papa Pau VI en la reunió de discursos pronunciats en el decurs d'aquell mateix any 1969, concretament en el gran discurs pronunciat en la matinada del 15 desembre davant dels cardenals, bo i fent un balanç de la "situació actual de l'Església". Si amb esperit imparcial i serè el sabem resseguir, certament que l'ànim de Pau VI no demostra les "inquietuds vacil·lants" que alguns li volen atribuir; car, sense deixar de veure les grans realitats de "signe negatiu" que en l'Església d'avui certament hi ha—¿seria "Església, que encara peregrina a la terra", si no n'hi haguessin?...—, hi veu també molts d'altres de "signe positiu". De la meua banda, veig l'ànim del Papa, al final de 1969, com ens el va revelar al seu bell començament:

Sabemcs que la Iglesia en su conjunto—deia el Sant Pare en un discurs pronunciat el dia 21 gener 1969, després d'haver-se referit a l'aspecte negatiu de la mateixa Església—muestra hoy una vitalidad extraordinaria, que coloca la época presente entre las más fecundas de su historia (publicat a "La Vanguardia" de Barcelona, 31 gener 1969, p. 16).

Nos tranquiliza—deia en l'esmentat discurs de 15 desembre, tot seguit d'haver indicat molt concretament les grans "tensions de l'Església d'avui"—el pensar en las multitudes de almas silenciosas, piadosas, activas, pacientes, orientadas a la imitación de Cristo, como también el recordar a esas comunidades que viven en la gracia, en la concordia y en la alegría de ser "Iglesia", de ser miembros del Cuerpo Místico, invadido por la imitación, siempre nueva, del Espíritu Santo. Esta es la Iglesia. Bendigamos al Señor. Pero esto no quita para que en la nave simbólica de la Iglesia repercuta el ímpetu de la gran borrasca, propia de nuestro tiempo, la cual pone a veces en nuestros labios el grito implorante de los discípulos amedrentados: "Señor, sálvanos, que perecemos". I fixeuvos que cita aquí a l'evangelista Sant Mateu (8, 25), on ja els apòstols començaren a intuir les "fortes tempestats" que sacsejaren sempre la nau de l'Església (es pot veure l'esmentat discurs del Papa a "Ecclesia", 20 desembre, p. 9).

"No vivimos en la mejor de las Iglesias—deia no fa

molt un altre periclista—: **ésta sólo la encontraremos en el cielo.** Pero sí vivimos en una Iglesia viva, caminante, tensa en su esfuerzo, fiel a sus proyectos de reforma. Lenta e irregular también, dolorida y en crisis también, con lados negros—siempre más visibles y aullantes que luminosos—, pero con muchos rostros positivos y abiertos, con muchas metas parciales alcanzadas ya" (J. L. Martín Descalzo, en "Vida Nueva", n. 703, p. 26).

Francament: a mi em sembla això molt més equànime que no pas escriure pàgines com les suara esmentades sota el signe "de les tres "C", presentant davant dels fidels una estampa tota ella negra i negativa de l'Església, a més de parcial i injusta. Car, ¿no us sembla **injust** reduir a fórmula general de "Sacerdots i Bisbes que es casen", un cas concret i particular de **dos Bisbes—entre els ultra tres mil** que hi ha a l'Església—que, per unes circumstàncies molt personals i excepcionals, desgraciadament "han naufragat"?... (el cas concret i verídric dels "dos Bisbes" es pot veure, per exemple, a les pàgines de "Vida Nueva", n. 672, p. 12).

"Pero sucede que todo esto es nuevo, es llamativo, es materia de información", deia el dominic francès P. Congar, referint-se a certes informacions periodístiques, cosines germanes d'aquelles tres "C". "Si yo escribiera un artículo contra el celibato sacerdotal—afegia encara—tendría derecho a dos columnas en los periódicos. Mi fidelidad diaria no les interesa; es normal. No es materia de información" (publicat a "La Vanguardia", 7 gener 1969, p. 18).

¿I què n'ha de veure tot això—ja sé em dirà més d'un lector—amb el títol que s'ha donat a aquest article?...

Doncs sí, quelcom n'ha de veure. Perquè de dies que el pensava començar exactament com l'he començat: "no volem ser pessimistes". Però la lectura d'una pàgina que entre nosaltres s'ha escrit, m'ha fet relliscar la ploma cap al terreny que el lector ja ha pogut albirar...

No volem ser pessimistes, repetim, bo i capgirant-nos devers la temàtica d'aquest article, que voldria completar la resposta a la pregunta que se'ns féu: "¿en què consisteix aquesta renovació?"...

Certament que ens manca molt encara per entrar en la mentalitat del Concili i assolir la realització dels seus disegns referents a una "plena, conscient i activa" participació en la missa. Però bo serà que recordem primer el que ja hem aconseguit.

Car des d'aquells dies, que tots prou bé recordem, de: misses "d'espallles al poble"; en una llengua distinta del poble (fins i tot les lectures bíbliques es deien d'espallles als seus propis oients i en llengua per ells tampoc entesa!); quan quasi mai es combregava dintre la missa; ni es feien normalment homilies dominicals (encara que durant llur celebració un capellà des de la trona anava, tal volta, explicant algun "punt de catecisme"); quan durant la missa es resava el Rosari o es feien novenes, mes de Maria, etc., etc.; ¿no recordeu, també, les anomenades "misses sincronitzades" en ocasió de funerals, o les misses de "festes majors" a tota orquestra i llarg panegíric per un predicador "de banderilla", i encara "misses amenitzades" amb toc d'orgue, o de "comunió general" per confraries amb els dolços motets "Les colometes volen", etc., etc.?... Des d'aquells dies, vull dir, per cert no massa llunyans